

Чырвоная Зьмена

О Р І А Н Ц К І М Е Н Г А Р К О М У Л К С М Б

БАРАЦЬБЫ

ГАДОУ

СЛАУНЫХ

Падполье комсомольская організацыя спыніла дзейнасьць. Праз разгортваньне агітацыйную работу, праз спыніліся алозы да рабочай і сялянскай моладзі камсамол заклікаў:

Ідзі туды, дзе сумленна змагаюцца і паміраюць твае старэйшыя браты, дзе за панаваньне рэвалюцыі, за волю, за шчасьлівае жыцьцё людзей кроў лепшых сыноў рабочых і сялян.

У адкрытых бойках з ворагам і гартаваўся левіскі камсамол.

З тых дзён у камсомольскай організацыі адбыліся агрэсіўныя вымывы. Камсамол ператварыўся ў шматлікіх камсомольскай організацыі Беларусі мае зараз у сваіх руках да 180 тыс. камсомольцаў. Фронт грамадзянскіх боёк замяніўся пачэрпнутым змагацьне з клясамымі ворагам, з рэшткамі ўнутранай контррэвалюцыі—фронт соцыялістычнага будаўніцтва.

На слаўных традыцыях левіскага камсамолу павінна выхоўвацца 180-тысячная армія камсомольцаў і ўсё працоўная моладзь. Гэта ў усёй рашучасьці абавязвае нас абавязуе ўвесь вопыт барацьбы камсамолу. Мы павінны прыступіць без адкладна да капіталістычнага сапраўднага левіскага гісторыі камсамолу, павінны як мага хутчэй ускрыць і змагчы ўжо ёсьць аб камсамоле.

Сьлёзна левіскі камсамол для ўдзячных зашчэпаў, на рыштунках рэвалюцыі ўсім пролетарыятам аддае ўсе свае сілы, усе вольнасьці вялікай будоўлі. Але ў лобную хвіліну, калі гэта будзе патрэбна, левіскі камсамол гатовы стаяць зноў пад выноўку і ў усёй ярасьці абараняць межы баяваўшчыны сусьветнага пролетарыяту.

Зараз усе капіталістычныя краіны ахоплены сусьветным эканамічным крызісам. Сотні тысяч беспрацоўных пролетараў выкінуты капіталістамі на вуліцы паміраюць галоднай сьмерцю. Іх лік няспынна расьце, пропарцыянальна колькасьці абанкрутаўных прадпрыемстваў, грэстаў. На гэтым фоне выдучаюцца асабліва шчыжныя ўмовы жыцьця пролетарскай моладзі ў капіталістычных краінах: беспрацоўе, вельмі рэзкая акупацыя. Уназвычайна дрэнныя абст. віны жыць моладзь Заходняй Беларусі і Польшчы. Толькі

за апошнія гады фашысцкі ўрад беларускае Польшчы закатаў сотні лепшых сыноў камуністычнага руху. Турэмныя краты, шыбеніцы, сьсылкі, жудасныя з-дзекі сьварыстоўніцтва піль судышчам, каб толькі спыніць рэвалюцыйны рух. Але нішто не дапамагае.

Пад кіраўніцтвам камуністычнай партыі Заходняй Беларусі і Польшчы арганізуюцца ў узброеныя партыі зацкія атрады.

Выхад з крызісу капіталістычных краіны шукаюць у падрыхтоўцы новай імперыялістычнай сойкі, у першую чаргу як разавіў супроць краіны Савецкай. Вось чаму зараз як ніколі мы павінны быць напачатку, трываць у парох сухім.

13-я гадавіна ЛКСМБ супадае з зацкім пачаткам 3-га рашаючага году піль годкі, з работамі на зацкім пачатку будовы фундаманту соцыялістычнай эканоміі, 13-ю гадавіну левіскага камсамолу Беларусі мы павінны адзначыць правяркай нашай вайсковай баяздольнасьці, узмацненьнем інтэлектуальнай сувязі з моладзьдзю капіталістычных краінаў, правяркай рашучасьці 6 укааньняў пачадзі ішчан партыі т. Сталіна, узмацненьнем работ на арганізацыйна-гаспадарчым ўмцаваньне колгасаў, на фронце нацпавальна-культу піль будаўніцтва

**„ЛЕНИНСКИЙ КОМСМОЛ
І КІРУМАЯ ІМ РАБОЧАЯ
МОЛАДЗЬ УВЕНЧАЛІ
САЦЫЯЛІСТЫЧНАЕ
СПАБОРНІЦТВА
РАШАЮЧЫМІ
ПОСЬПЕХАМІ“**
(Сталін)

У дні ўсесаюзнага сталінскага паходу
**За поўнае выкананьне
плану
3-га рашаючага
ГАНАРОВЫ СЫПІС**
На ганаровы сыпіс заносіцца камсомольская брыгада менскай фабрыкі „8 сакавіка“, якая на глебе рэалізацыі 6 умоў тав. Сталіна, разгортваючы соцыялістычнае і ўдарніцтвае выкананьне прамафіналі IV кварталу на 11 дзён раней тэрміну.

МЫ ВЫРАСЬЛІ У ПОЛЫМІ, У ПАРАХАВЫМ ДЫМУ

13 год навад, у агнёвья, насыненыя порахам дні нарадзіўся адзін з баявых атрадаў УсёЛКСМ—камсамол Беларусі. У час грывотных боёк грамадзянскай вайны ў саюз прыходзілі сотні і тысячы юнакоў і праз некалькі дзён накіроўваліся на фронты. Ня было такога баявога участку, куды-б ня кідаліся юнакі. У камсомольскіх організацыях асноўнымі лезунгамі ў тых дні былі: „Кожны камсомолец павінен аўладаць зброяй“, „Усе камсомольцы, якія дасягнулі 15 гадовага ўзросту, павінны займацца вайсковымі справай“.

У барацьбе за дыктатуру пролетарыяту не адзін дзесятка лепшых яго сыноў загінуў на калчачоўскім, іудзеніцкім, дзянікінскім, беладольскім франтах, з бандамі Махно, Марусі, Мамантава, Зялёнага, Булак-Балаховіча і Савінкава.

Гаршан,
Гатоцькі,
Кастроль,
Ратнер,
Дварэцкі

— вось прозьвішчы гэрцічных абаронцаў Менску ад варожага нападу.

У 1920 г. калі адбывалі атаку беладольскага на Менск, загінуў адзін з арганізатараў камсамолу—тав. Флакс.

Гэты сыпіс можна было-б працягнуць. У дзень сьвяткаваньня 13 гадавіны ЛКСМБ, якая супадае з днём зацкім фундаманту соцыялістычнай эканоміі, — слова аб тых „старых“, што жывуць і змагаюцца на гаспадарчым перакопе. Іх мала. Гэтых „старых“ амаль ня знойдзеш на камсомольскай рабоце. Загартаваныя ў падпольлі, на грамадзянскіх франтах пад градам кулі і знарадаў, яны зараз—у руля кіраўніцтва, на адказных пасадах народнай гаспадаркі. Вось Каўман Штэйман—адзін з арганізатараў менскай камсамолі і адзін з першых сакратараў камсомольскай ячэйкі гарбарні „Бальшавік“, зараз—старшыня ЦП саюзу гарбароў. Кантаровіч—стары камсомолец—зараз старшыня заводскага камітэту чырвонаштандарнага „Бальшавіка“, які з гонарам выканаў сваю пяцігодку ў 3 гады. Рацэс—адзін з старых камсомольцаў магілёўскай організацыі—зараз дырэктар менскага хімфармазаводу. Сімунін—адзін з старых камсомольцаў Віцебску—зараз дырэктар ФЗВ металістых гор. Віцебску.

Пад кіраўніцтвам партыі, у барацьбе з рознымі аддзяленьнямі ад яе генэральнай лініі,—камсамол змагаўся на грамадзянскіх франтах і зараз змагаецца на ўсіх вучастках сацбудаўніцтва.

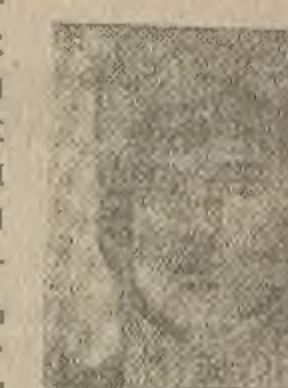
Слова—старому камсомольцу магілёўскай організацыі—т. Зіскінаў

... У першых лібас лістапада 1918 году партыйны камітэт г. Магілёва вылучыў групу таварышоў для работы сярод працоўнай моладзі. Дом Працы (раней грамадзянскі клуб) быў арэнай нашай першазачатковай дзейнасьці. Там часта склікаліся мітынгі і сходны моладзі.

У момант стварэньня магілёўскага камсамолу было 62 перадавых рабочых падлеткаў. Праз 4-5 месяцаў організацыя падвойлася. Затуляем камсомольцаў быў вылізарны. На гледзячы на цяжкую дасяную працу ў саматужніках гаспадары, ніхто не адмаўляўся пайсьці паўбосым у вачную варту.

Асабліва павялічана першая камсомольская мобілізацыя. Бурны сдох камсомольцаў. Абгаварвалі пыркулар ЦБ РКМ аб пачатку 50 проц. організацыі на вайсковы фронт. Кожны з прысутных дабраахотнікам хацеў ісьці на фронт, каб не застацца ў тыле. 14 гадовым хлопчуком у нашой у Губком партыі скардзіцца, чаму мяне не бяруць на фронт. Маю просьбу аднавілі.

Дзень адпраўкі на фронт ператварыўся ў масовую дэманстрацыю. Увесь горад вышаў на прыводы камсамілі. Мне ўспамінаецца пільны напавя: камсомольцу Ізраільскаму было адмоўлена ў пасьпелі на фронт. У дзень адпраўкі ён схаваўся ў адзін з дамоў, і толькі ў горадзе Дарагавіжы выйрылі яго. Але было позна адпраўляць яго навад. У Магілёў я вярнуўся толькі ў 1922 годзе.

Стары камсомолец
Вері Хрушчова
судзіцца на 8 г.
ка армію Польшчы

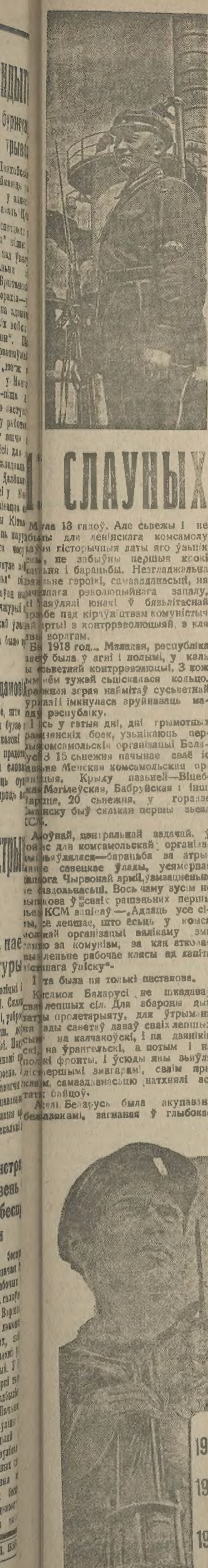

Стары камсомолец
Вері Хрушчова
судзіцца на 8 г.
ка армію Польшчы

1920 год 500 камсомольцаў у Менску, Віцебску, Магілёве, Мазыры, з фаб. і заводоў супроць белавардзёўскіх банд, супроць Калыка, на польскі фронт.

1929-30 г. Пярэнь у Донбас кля кадры. 3000 камсомольцаў на вулгалым фронт пасьдзе камсамол Беларусі. На дзень Савілі на акупацыя савецкіх межаў звыш 300 лепшых з лепшых кля ЛКСМБ.

1931 год Кадры тарпавому Донбасу. 800 камсомольцаў у тарпавому Донбасу на поўнае выкананьне пляну торпававаньня і дзе камсамол. На ўсіх франтах, як і ў 1920 г., ЛКСМБ, верытрадыям левіскай партыі, змагаецца за яе лінію.

У бой навалнічны-партыя кліча

Сёння комсамоліа Савецкай Беларусі святкуе 13-цігодзьдзе свайго існавання і 10-цігодзьдзе літаратурна-політычнай дзейнасці аднаго з шматлікіх сваіх выхаванцаў, — пролетарскага паэты Андрэя Александровіча

Раўненне—на таварыша Андрэя!

Комсамоліа Савецкае Беларусі—13 год. Сотні і тысячы лепшых сваіх сыноў паслаў комсамол на рознастайныя вучасткі нацыянальна-культурнага будаўніцтва.

Беларуская пролетарская літаратура—гэты адказнейшы вучастак нацыянальна-культурнага вострага зброй партыі і рабочае класы ў барацьбе за сацыялізм, — атрымала вялізарны перамогі. Комсамол, даўшы сваіх лепшых сыноў на літаратурны фронт, да дзяў 13-й гадавіны пачынае сам прымаць непасрэды ўдзел у стварэнні вялікага большавіцкага мастацтва.

Паэта-большавік, аўтар баявых песень нашай эпохі — Андрэй Александровіч, дзесяцігодзьдзе літаратурна-політычнай дзейнасці якога ў гэтыя дні святкуе наша краіна, прышоў змагацца за гегемонію пролетарскай літаратуры комсамольцам.

З 1922 году ў комсамоле, адказны рэдактар комсамольскага часопісу „Малады араты“ дэлегат двух усебеларускіх зездаў ЛКСМБ, а пазней — арганізатар „Маладняка“, і сёння член БелаППА, адказны сакратар МенаПП, член ЦВК БССР—гэтакія кароткія, але надзвычай красамоўныя рысы пройдзенага шляху таварыша Андрэя—члена камуністычнай партыі.

Літаратурна-політычная дзейнасць т. Александровіча для шматлікай арміі маладых большавікоў Беларусі зьяўляецца лепшым узорам аддае барацьбы пад штандарам ленинскай партыі за справу рабочае класы, за сацыялізм.

Літаратурна-політычная дзейнасць т. Александровіча — узор бязлітаснай барацьбы ленинскага комсамолу за генеральную лінію партыі.

У дзень трынаццатай гадавіны ЛКСМБ мы гаворым комсамольскай пляядзе пролетарскай літаратуры, усяму літаратурнаму маладнюку; — раўненне на т. Александровіча!

Ад т. Александровіча ленинскі комсамол вымагае яшчэ больш рашучай барацьбы за партыйнасць у літаратуры, за вялікае большавіцкае мастацтва, за комсамольскую тэматыку.

Перад ЛКСМБ на 14-ы год барацьбы пад штандарам партыі, стаіць задача: мацаваць сувязь, мацаваць супрацоўніцтва з пролетарскім літаратурным рухам, яшчэ больш актыўна змагацца за рэалізацыю літаратурна-політычнай лініі партыі. Гэта адна з важнейшых задач удзелу ЛКСМБ у нацыянальна-культурным будаўніцтве.

ПОЭТА РАБОЧАЕ КЛАСЫ

(З дакладу т. Бэндэ на ўрачыстым пасяджэнні ў Дзяржтэатры, 18 снежня)

Творчасць Андрэя Александровіча — гэта сённяшняе, юбілейнае зьяўляецца вельмі важным чалавечым дакументам пра тое, як вызваецца Вялікі Кастрычнік ад паліцэйскага сацыяльнага ўціску працоўнае масы былой „аграіны“—Беларусі—здольны праявіць ня толькі энтузіязм і гарэж у змаганні супраць сваіх класавых ворагаў на франтах грамадзянскай вайны, у партызанскіх атрадах, на фронце пераможнага сацыялістычнага будаўніцтва, але і правільна дзябачаны ў гісторыі дзярскі ўчынак зававаць культурны вышні, зававаць „святлыні“ мастацтва, поўны творчасці, усё тое, што было

летарскай літаратуры—якімразам пролетарскай поэзіі—зьяўляецца ў той жа час і юбілейна-аглядным творчым дасягненнем усей пролетарскай літаратуры Беларусі.

Пролетарская літаратура расла і развівалася ў жорстай класавай барацьбе, якую вяла і пядзе рабочае клас пад ленинскім краўніцтвам камуністычнай партыі за сваю дыктатуру, а яе замацаванне, за пабудову сацыялізму, за перабудову на толькі сацыяльнага быцця працоўнага, але і за перабудову іх саміх.

Пролетарская літаратура на працягу ўсей сваёй гісторыі заўсёды зьяўлялася ў меры свайго развіцця аброў у руках сваёй класы, у яе барацьбе супраць класавых ворагаў, супраць сіл і традыцый старога грамадства.

Нашаму юбіляру, Андрэю Александровічу, належыць на сучасным этапе пролетарскай літаратуры адно з першых месцаў у авангардзе беларускай пролетарскай літаратурнае руху.

Сла і мастацкі ўзровень пролетарскай літаратуры знаходзіцца ў проста залежнасці ад ўроўню і глыбін тых ідэй, якія выражаны ў творах.

Жыццё змяняецца, — змяняюцца ідэі.

Вось выхадны пункт Александровічавай творчасці апошніх год.

Наш рост у яго супярэчнасцях, наш перамогі ў актыўнай класавай барацьбе па сацыялістычнай рэканструкцыі ўсіх бакоў нашага жыцця, барацьба за перабудову людскога матэрыялу, азіранне старога і нараджэнне новага сацыялістычнага, гэтка і патог барацьбы за новае камуністычнае формы працы—вось далёка няпоўнае пералічэнне тых ідэй, якімі напоўнена творчасць Александровіча за апошнія гады.

Гэты сучасны, бурны год! Гартаванай сілай, агнём расшывалі.

Характарызуе паэта наш час у романе „Нараджэнне чалавека“.

Паэта падыходзіць да аб'екту свайго творчасці не як „любопытны“ малады чалавек, які стаіць збоку і „вышбейвае“ паглядае на барацьбу рабочае класы і замацоўвае яе ў свае думкі радкі—нашталт такіх вост.

А цяпер вось, поўных творчых дум і сіл.

Спатыкаю раньне, першы раз ў жыцці.

Ах (грымайце мяне) якое сонца, — аркі поўдню цывет.

Па тебе заплакаў (якая трагедыя) першы раз паэт

Дык, гары-ж, як сонца стаміліны мас.

Я вітаю першы й мо' апошні раз. І туманам шляхам (сп'яна, ці што?) на руковы шлях

Падыхаю трактар, твой жалезны птах.

(В. Маракоў, Палымя № 3).

Такі падыход Александровічу чужы, а ён адчувае сябе арганічна неадлучнай часткай класы, якая змагаецца з перамаганнем, якая радуецца сваім перамогам.

Як ня славіць песняй сакалінай Беларусь рэспубліку сваю.

Краіна, родная, савецкая краіна, — Т.бе у песьнях сэрца аддаю.

Ты красуеш росам рыштываньняў, Творчай працай гартаваных сіл.

Ты ў агні шчысцялівага світаньня, Бышам раўняй

На ўсходзе небасхі

(„Цені на сонца“).

Але Александровіч ня выпускае з пад увагі таго, што роскіт краіны і праг перамаганне жорсткага супраціўлення класавых ворагаў, пра перамаганне сіл і традыцый старога, срухнелага, таго, што наш рост, наш рух па сацыялістычнаму шляху ёсць „натуральна-гісторычны працэс“.

Змаганне—жыццё, і каб жыць—то змагацца

Спагодзьдзімі ўслаўленым сямелі закон.

З сабой, з чал векам, з прыродаю, з працай

Змагацца для славы наступных дзён.

(„Нараджэнне чалавека“, 104).

Александровіч заўважае ня толькі супярэчнасці нашага росту па класавых супярэчнасцях, ён бачыць і тое, што на пэўным пярэнім этапе сацыялістычнага будаўніцтва былі супярэчнасці і другога парадку, супярэчнасці, якія вынікалі на базе неадноўнага, перагортнага яшчэ таго разбітага матэрыяльнага, быцця, якое нам засталося ў спадчыну ад капіталізму, які перад сваім канцом, падобна Плёшкіну, пабіўша му перад смерцю ўсю сваю пасуду—пазбурываў гаспадарку.

Гэтая супярэчнасць выражана Александровічам у адным з момантаў гісторыі нараджэння Марылі ў романе „Нараджэнне чалавека“.

А горад стаў інакшым, непалою ў ім нявыжывае рух.

І радасць новых слоў, О, ты, Марылі дзе!

Чаму яна галодная

Ідзе сярод квітнеючых садоў?

Увесь гэты складам і прэміям клубок, у якім не

пасыпай няшага руху, нашага Александровіч адчувае, бачыць, ведае іх пазнаць, асэнсавальна

травяц праз вобразы, праз сваёй поэзіі.

Аднак, мастацкае пазнаанне і страванне быццём розна. Быццё, што дзей імпрэцыяна, павіна, таго толькі што класавы чы, ня ідзе, заставае. альбо без

можна барацця ў сылях пярэчнасці, як у зачарованым

Александровіч у сваіх творах нія садоў, у такіх творах, як „на сонцы“ і „Нараджэнне чалавек“.

„Напор“ і шэрагу першаў раней часоў, не абмяжоўваеца пасуду, сузіраннем і аб'ектыўскім рэалістраваннем рэчаіснасці, а

кнеча пазнаць і мастацка расна асновы, прычыны, шляхі перамагання супярэчнасці.

Былі ставесціям у карытах срынках.

Майстэрні дробныя раскланы ў вулках.

А цяпер, пры панаванні рабочае класы, пад кіраўніцтвам ленинскай партыі краіна перабудоўваецца, бреша нашага.

З балот у гарды

Набеглі правалі,

Загудзелі поўным холам

Гмаі фабрык і заводаў. (Поэма вызвалення)

У гэтым бачыць Александровіч, дучас, што ператварае краіну ў стэрнаў „робных“ у краіну сталінаў, у коласную краіну.

Праца зьяўляецца гэтай асновай пачаткам, шляхам якога перамаганне супярэчнасці, неўпарадкаванасці чыльнага быту асоб з працоўнага асяродку.

І шуканне ішчасця

Шчысць—гэта праца гаворыць Марыліка ў романе „Нараджэнне чалавека“.

Асновай асноў, адзіна магчыма шляхам пабудовы ад ворі ад спадчыны мінулых гадоў, у Александровіча, як і для ўсё рабочае, для ўсіх у мінулым прычынах і эксплаўтэмых—зьяўляецца тыўная, непрымірмая класавая рашба ў розных яе формах.

Тварцоў

каменны—на здраку, на цені,—

у бой навалічы

Партыя кліча („Цені на сонцы“).

На гэтую класавую барацьбу за кае творчасць Александровіча.

На фронт, таварышы

На фронт, энтузіасты

у барацьбе, за працай

Штодзень сабе прыбілім

Заваяваны ў бах

Сацыялізм.

(„Н. Ч.“, 123).

У гэтай няспыняй і жорсткай рашба творчыня ня толькі быццём, новай ўмовы людскога ваньня, але творчыня і новы чыны энтузіязм, барацьба, якія і слепі гасця, а „свядома творчыня гісторыі“.

Толькі ў актыўнай рэвалюцыйнай працы бачыць Александровіч і спосаб пераборкі людзей, нараджаю ў іх сацыялістычнага ўсведамлення, усведамлення таго, што, ані за сацыялізм не зьяўляецца сама пошчым, абстрактным індывідуальным, неадлучнай, арганічнай часткай стыву барацьбы, які перабудоўваюць свец.

Паянне новага чалавека, іза-якую змагаецца ў сваёй творчасці Александровіч, ня мрыцца з маісімі, лывітэліскім, дробнабуржым хныканнем, штопаннем і ланнем жыцця.

Хныкаць, і штопаць, і латаць жыцце—

Марулінае самазайства.

Ветрам дзямі, распалай касцёр

Думак, імкненьняў, геройства. (стар. 82).

Бо жыццё—змаганне, такі ўжэ кон гісторыі чалавецтва, а таму яе лічыць, што

Мала радзіца,—булаць павяржак камені.

Любоў істотай умей заўладаць.

Тысячы лашуць такімі грузамі.

Сэрца тваё—грамада!

(„Нараджэнне чалавека“ 104).

раней прывітаў і монопольна напючых клас іх прысуджыкаў.

Раздзяла рэвалюцыйна даўстанне, А рэвалюцыя і нашу краіну.

Беларусь Савецкая, Беларусь сацыялістычная не адрэз лася з-пад „мулоў паліцэйскіх капіталі“, а нарадзілася ў бурны змаганьня рабочых і сялян, пад сцягам камуністычнай партыі, пад сцягам Леніна.

Сацыялістычная рэвалюцыя разгарнула шырокія прасторы, стварыла ўсе пэўныя аб'ектыўныя ўмовы для таго, каб працоўныя масы „зусім свядома пачалі тваіць сваю гісторыю“ (Энгельс).

Рабочы клас нашай краіны, кіруючы мільённымі масамі сялянства, пераможна будзе сацыялізм, перабудоўвае людскую прыроду.

Жыццё ідзе праз пелі-перашкоды Жыццё ідзе, знішчаючы закон, і формы, створаныя спанон

Вякоў прыроды...

Рухаць на сваім пераможным шляху.

Юбілей Александровіча, аднаго з буйнейшых, аднаго з самых кваліфікаваных—на сённяшнім узроўні про

Андрэй Александровіч

Сілай магутнаю рушымся біцца...

(Урывак з п'есы „Напор“)

Мішка:
Мне здаецца, дзець, ці два
З вылі я ня быў, братва.
А два гады...

Сенька:
Яно кароткім
Час здаецца нам заўжды.

Галья:
Діву даўса, пачгодка—
Прабгае ў тры гады.

Мішка:
У тры гады... А вы,
Ці здохлі змагацца,
Каб стаць ударнай працай
Пад сцягам перадавых?
Мінула два гады
Вялікіх,
Векіпаможных,
Ні здохлых
Два гады.

Базыль:
Яшчэ і Маркс казаў калісь—
На многа ўперад не пайшлі.

Галья:
А ўсё-ж мы зрух вялікі маем.

Чыж:
Бяз толку, што апошні
Жывем і... падгніваем

Базыль:
Слухай, Мішка, нам тым часам,
Яз сказаў і Энгельс Марксу,—
Працы б'есці!

Сенька:
Хоп'я в погу кроў.

*) П'еса „Напор“—новы, буйнейшы твор паэты—адлюстраввае героічнае змаганьне комсамолу пад кіраўніцтвам партыі на франтах сацыялістычнага будаўніцтва.

Базыль:
Завод наш мусіць даць Данбасу
Стандартных тысячу дамоў.

Галасы (як вогуле):
Стандартных... тысячу... дамоў.

Сенька:
Рэспубліцы патрэба вугаль.
І пад замлі, ад зор да зор,
За змянай змяна ўдарным кругам

Галасы:
Шахцёра змяняе шахцёр.

Галасы:
Дасяла напружай, пажай працы

Базыль:
Батэра ўдарніка—барак.

Базыль:
І мы,—што сіл павяні узяцца
Будыма высяца!

Галасы:
Час! Парай

Галья:
Я знае, знаю вышлом мы
У Данбас патрэбныя дамы.

Базыль:
Кавалі выклікаюць нас—
Праграму ўдарную ў адка.

Мішка:
Перавыканаць?

Чыж:
Раз.

Базыль:
Зыні сабекошт, хоп'я прэч гадава.

Чыж:
Два.

Базыль:
Янасьць уверз, а брак з гары.

Чыж:
Тры.

Базыль:
І яшчэ, і яшчэ, і яшчэ!

Мішка:
Прадаваць, прадаваць, прадаваць!

Упаўнаважаны Гадоўлітбелу № А-2225.